SLUNCEM OZÁŘENÝ

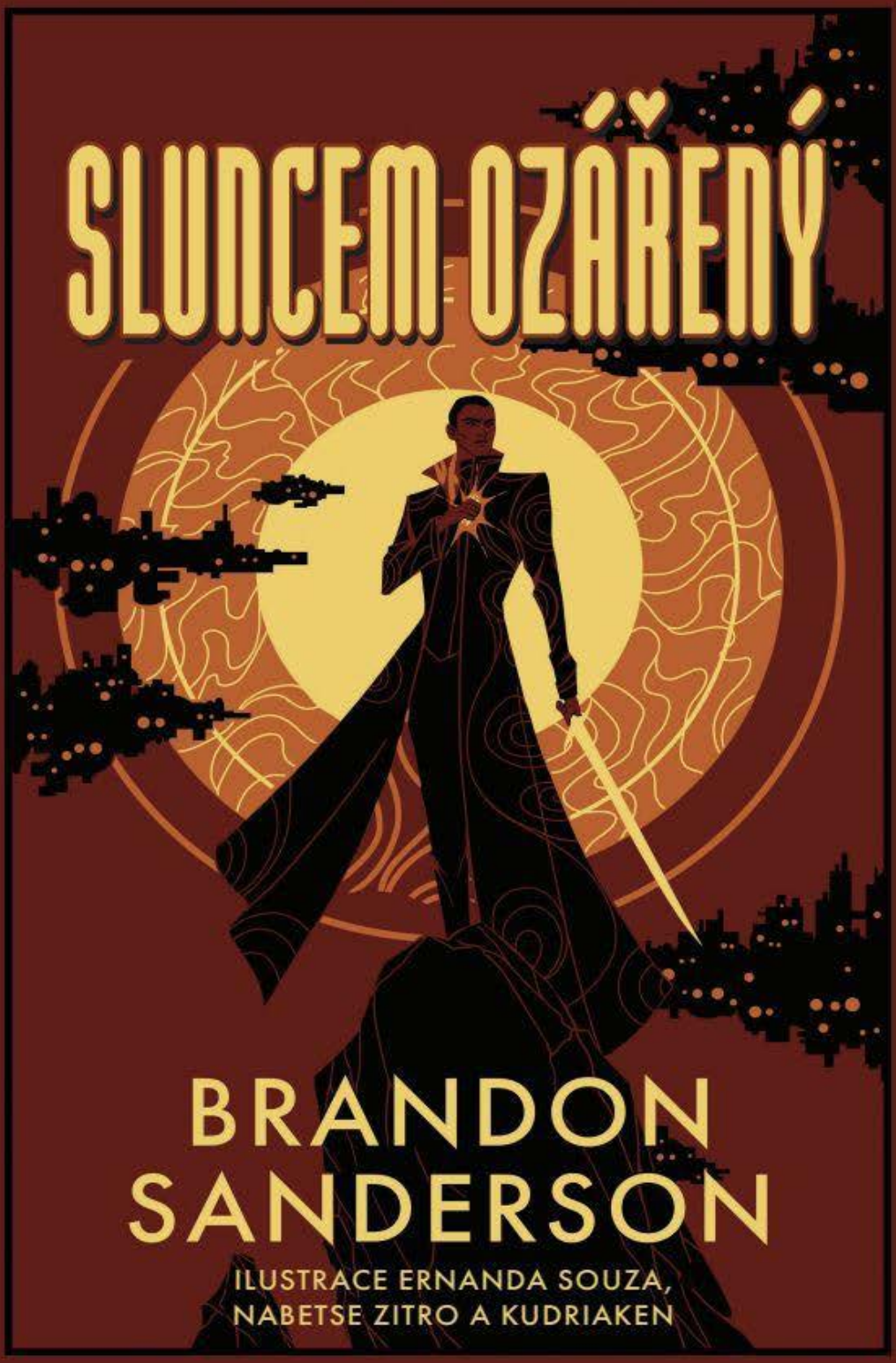

BRANDON SANDERSON

ILUSTRACE ERNANDA SOUZA, NABETSE ZITRO A KUDRIAKEN

Sluncem ozářený

Vyšlo také v tištěné verzi

Brandon Sanderson

Sluncem ozářený – e-kniha

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

SLUNCEM OZÁŘENÝ

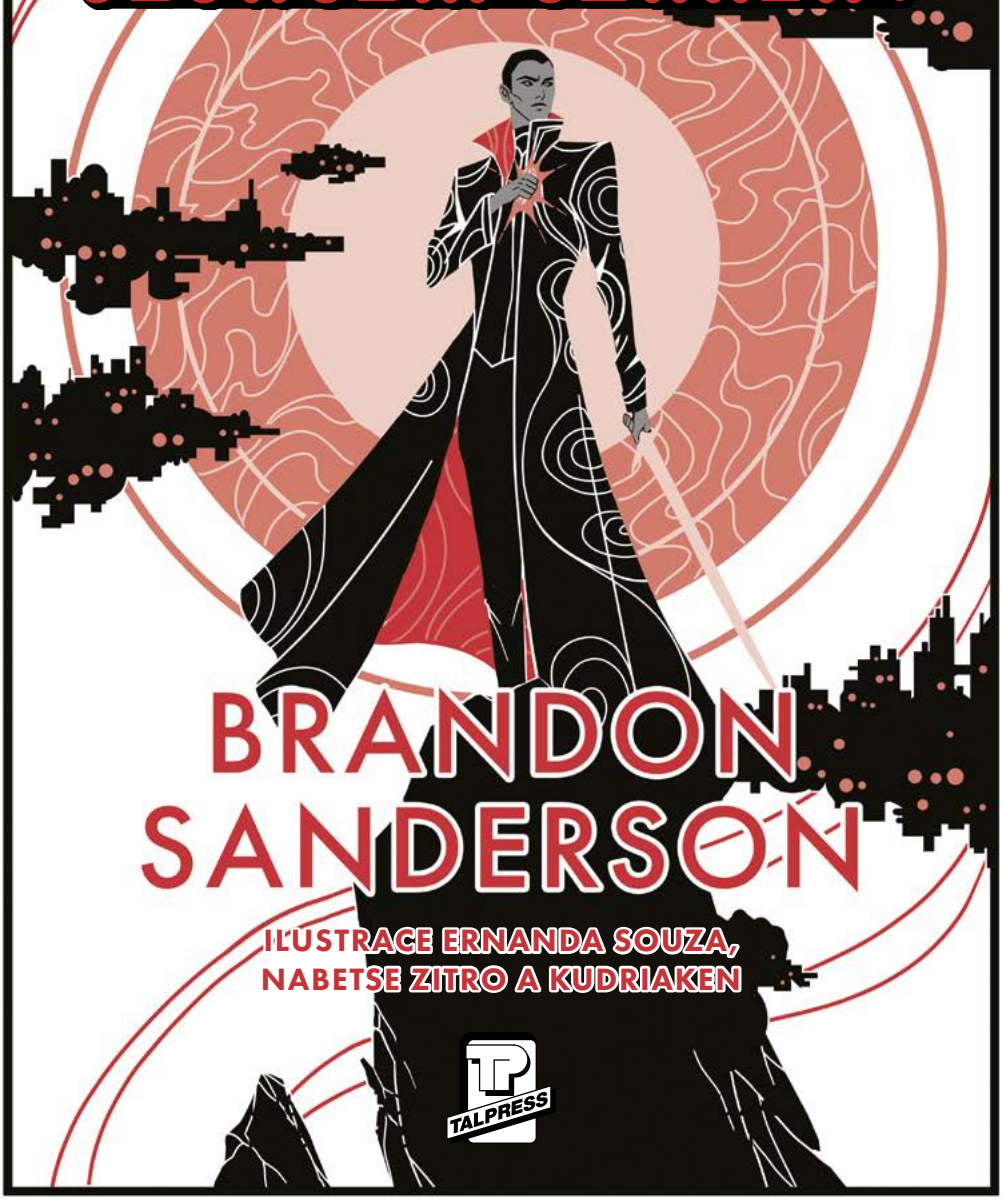

BRANDON SANDERSON

ILUSTRACE ERNANDA SOUZA, NABETSE ZITRO A KUDRIAKEN

TALPRESS

Tato kniha je fikce. Jména, názvy, postavy a události jsou buď produktem autorovy imaginace, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

SLUNCEM OZÁŘENÝ

Copyright © 2023 by Dragonsteel Entertainment, LLC

Illustrace Ernanda Souza, Nabetse Zitro a Kudriaken
Copyright © 2023 by Dragonsteel Entertainment, LLC

Všechna práva vyhrazena.

Překlad © Petr Miklica, 2025

Sazba: Jana Skurovcová-Jams

Vydalo nakladatelství Talpress,
Řeznická 12, Praha 1 jako svou 921. publikaci.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část této knihy není dovoleno použít
nebo jakýmkoliv způsobem reprodukovat
a šířit bez souhlasu nakladatele.

ISBN 978-80-7197-864-0
ISBN ePUB: 978-80-7197-877-0
ISBN MOBI: 978-80-7197-877-0
ISBN pdf: 978-80-7197-877-0

PRO VÁS VŠECHNY, PŘÍZNIVCI KOSMÍRU,

díky kterým ožívají mé sny

ILUSTRACE

VYTVOŘILI ERNANDA SOUZA, NABETSE ZITRO A KUDRIAKEN

© DRAGONSTEEL ENTERTAINMENT, LLC

OBJEVUJÍ SE IHNED PO UVEDENÉ STRÁNCE

Uhlíkový muž 5

Elegie 32

Hrozné způsoby 76

Propojení 89

Král popela 144

Léčka 160

Relikviář 201

Není to hvězda 241

Východ slunce 275

Pozdrav 336

Ten, co nalézá 343

Spojenci 360

Stojí za záchranu 400

Divoké teplo 419

Modlitba za umírajícího 435

OBSAH

PODĚKOVÁNÍ XI

SLUNCEM OZÁŘENÝ 1

DODATEK 443

O AUTOROVI 447

O ILUSTRÁTORECH 448

PODĚKOVÁNÍ

PÁNI! TO BYL ALE ROK! BYLA TO PĚKNĚ DIVOKÁ JÍZDA, která vyžadovala *hromadu* práce od každého, kdo se na ní podílel. Dám si pozor, abych v téhle kapitolce na nikoho z nich nezapomněl, ale chci poslat velké poděkování všem. Redigování, ilustrace i distribuce těch knih představovaly herkulovské úsilí.

Redaktorem této knihy byl Moshe Feder, můj dlouhodobý spolupachatel i muž, který mě objevil. Práce s ním byla opět radost a jsem rád, že tu byl, aby mi pomohl s dalším krokem na Nomádově cestě. Speciální díky patří doktoru Josephu Jensenovi za jeho pomoc s astrofyzikou, tentokrát trochu specifickou, když už jsme u toho. A stejně tak týmu kosmírských arkanistů – jste bezvadní.

Zastupuje mě báječný tým JABberwocky Literary Agency s Joshuou Bilmesem u kormidla. Díky též Susan Velazquezové a Christině Zobelové.

Ve srovnání s ostatními tajnými projekty se tato kniha poněkud vymyká, protože tu máme nikoliv jednoho, ale hned tři ilustrátory. Chtěli jsme vyzkoušet pár nových lidí a našli výjimečné jedince,

kteří na této konkrétní novele odvedli jedinečnou práci. Díky vám všem za vaše úžasné úsilí. Tyto projekty se staly výjimečnými právě díky jejich nasazení. Ernanda Souza pracovala na předsádkách, kompletních barevných ilustracích a konceptech. Odvedla opravdu skvělou práci a dělalo se s ní báječně. Nabetse Zitro se zaměřil na vnitřní ilustrace a přidal se k nám po neuvěřitelné práci, kterou odvedl na nových stránkách komiksové sbírky *Bílý písek*. A Kudriaken se věnoval našim pozoruhodným ilustracím na obalu.

Bill Wearne, náš zástupce pro tiskárnu a vazárnu, dokázal v případě každého tajného projektu hotová kouzla. Děkujeme jemu, tiskárně, vazárně i všem, kdo pomáhali s výrobou této knihy. Co se týče tisku, nezastupitelná byla Debi Bergersonová, zatímco Chad Dillon se překonával, aby zajistil nejkvalitnější vazební materiál.

Odsud můžeme přejít k oddělením Dragonsteelu. Mám ten nejlepší tým v oboru a do tajných projektů jeho členové vkládají velké úsilí.

Naším vicepresidentem kreativního rozvoje je Isaac Stuart. Jeho tým zahrnuje Bena McSweeneyho (který odvedl skvělou koncepční práci na soudržnosti vize celého projektu), Rachael Lynn Buchananovou (která se pěkně nadřela, když pomáhala Isaacovi s výtvarníky, vybírala scény, které zasluhují ilustraci, a sledovala detaily), Jennifer Nealovou, Hayley Lazoovou, Priscillu Spencerovou a Annu Earleyovou.

Mistr instrukcí Peter Ahlstrom je viceprezident redakčního oddělení. Do jeho týmu patří Karen Ahlstromová, Kristy S. Gilbertová, Jennie Stevensová (naše interní redaktorka této knihy), Betsey Ahlstromová a Emily Shaw-Highamová. Předtiskovou korekturu provedla Kristy Kuglerová.

V obsahovém oddělení je jen Dan Wells, který je také jeho viceprezidentem. Ale my ho necháváme být sám sobě šéfem, abychom mu to vynahradili.

Naše provozní ředitelka je Emily Sandersonová a do provozního týmu patří Matt „Matt“ Hatch, Emma Tan-Stokerová, Jane Horneová, Kathleen Dorsey Sandersonová, Makena Saluoneová, Hazel Cummingsová a Becky Wilsonová.

Odboru reklamy a marketingu šéfuje viceprezident Adam Horne alias Velmistr z Corgisu. Jeho tým zahrnuje Jeremyho Palmera, Taylor D. Hatchovou a Octavii Escamillovou.

Naší viceprezidentkou merchandisingu, projektů a zárukou, že dostanete ve svých balících všechno, je Kara Stewartová. Do jejího týmu patří Emma Tan-Stokerová, Christi Jacobsenová, Kellyn Neumannová, Lex Willhite, Mem Grange, Michael Bateman, Joy Allen, Ally Reepová, Richard Rubert, Katy Ivesová, Brett Moore, Dallin Holden, Daniel Phipps, Jacob Chrisman, Alex Lyon, Matt Hampton, Camilla Cutlerová, Quinton Martin, Esther Grangeová, Logan Reep, Laura Loveridgeová, Amanda Butterfieldová, Gwen Hickmanová, Donald Mustard III, Zoe Hatchová, Pablo Mooney, Braydonn Moore, Avery Morgan, Nathan Mortensen, Christian Fairbanks, Dal Hill, George Kaler, Kathleen Barlowová, Kaleigh Arnoldová, Kitty Allenová, Rachel Jacobsenová, Sydney Wilsonová, Katelyn Hatchová a Judy Torsaková

Rád bych poděkoval Orianě Leckertové z Kickstarteru a Anně Gallagherové, Palmeru Johnsonovi a McKynzee Wigginsové (vrchní popoháněčce) z BackerKitu.

Členy mé psací skupiny pro tuhle knihu jsou: Emily Sandersonová, Kathleen Dorsey Sandersonová, Peter Ahlstrom,

Karen Ahlstromová, Darci Stoneová, Eric James Stone, Alan Layton, Ethan Skarsted, Ben Olsen a Dan Wells.

Alfa čtenáři pro tuto knihu jsou: Karen Ahlstromová, Joy Allenová, Christi Jacobsenová, Brett Moore, Brad Neumann, Kellyn Neumannová, Ally Reepová, Emma Tan-Stokerová, Sean VanBlack a Dan Wells.

Beta čtenáři jsou: Ravi Persaud, Ian McNatt, Brandon Cole, Shannon Nelsonová, Ben Marrow, Jennifer Nealová, Poonam Desaiová, Chris McGrath, Sumejja Muratagić-Tadićová, Kendra Alexanderová, Zenef Mark Lindberg, Paige Phillipsová, Rosemary Williamsová, Eric Lake, David Behrens, William Juan a Erika Kuta Marlerová. Speciální díky zasluhuje Mikah Kilgore za beta zpětnou vazbu při popiscích obrázků, které najdete v e-knize a audioknize.

Ke gama čtenářům náleží mnoho beta čtenářů, navíc i Evgeni "Argent" Kirilov, Joshua Harkey, Ross Newberry, Tim Challener, Jessica Ashcraftová, Ted Herman, Brian T. Hill, Rob West, Paige Vest, Gary Singer, Darci Cole, Kalyani Poluriová, Jayden King, Lingting "Botanica" Xu, Glen Vogelaar, Bob Kluttz, Billy Todd, Megan Kanneová, Eliyahu Berelowitz Levin, Aaron Ford, Jessie Lakeová a Sam Baskin.

Tým Arkanistů má následující složení: Eric Lake, Evgeni „Argent" Kirilov, Ben Marrow, David Behrens, Ian McNatt a Joshua Harkey.

A protože je toto závěrečná kniha Tajných projektů v rámci Kickstarteru, chci využít poslední příležitost poděkovat vám všem. Možná bych ty knihy napsal i tak, ale vy jste vytvořili event, jehož se staly součástí. Díky vám byl tento rok opravdu výjimečný. Až dočtete knihu, najdete doplňující informace v dodatku.

Brandon Sanderson

SLUNCEM OZÁŘENÝ

1

Nomád se probral mezi odsouzenci.

Zamrkal, pravou tvář vraženou do hlíny. Pak ho upoutal neuvěřitelný obraz, jakási rostlinka mu zrychleně rostla před očima. Zdá se mu to? Křehký výhonek se chvěl, kroutil a zvedal vzhůru ze země. Vypadalo to, že se natahuje s radostí a tobolky se semínky se od sebe vzdalovaly, jako když někdo po dlouhém spánku roztáhne ruce. Ze středu se vynořil stonek a testoval vzduch podobný hadímu jazyku. Nakonec se natáhl doleva směrem k nevýraznému světlu proudícímu z tohoto směru.

Nomád s heknutím zvedl hlavu, myšlení zamlžené, svaly bolavé. Odkud skočil do tohohle času? A bude to stačit, aby se skryl před Noční brigádou?

Jistě, že nebude. Před nimi se nedá ukrýt nikde. Bude se muset pohnout z místa. Bude muset…

U všech bouří. Byl to dobrý pocit, jen tu tak ležet. Mohl by si chvíli odpočinout? Přestat na chvilku utíkat?

Zezadu ho popadly čísi hrubé ruce a zvedly ho na kolena. To ho probralo z letargie. Začínal si víc uvědomovat své okolí – křik, heky, zvuky, které ve své po-skokové otupělosti nevnímal.

Zdejší lidé, včetně chlapíka, který ho popadl, na sobě měli jemu neznámé oblečení. Dlouhé kalhoty, rukávy s tvrdými manžetami, košile s vysokými límci až kamsi k bradě. Muž s ním zatřásl a štěkl na Nomáda cosi v jazyce, kterému nerozuměl.

„Pře… překlad?“ zaskřehotal Nomád.

Bohužel, promluvil hluboký monotónní hlas v jeho hlavě. *Na to nemáme dost Obdaření.*

Ano. Jen tak tak se mu podařilo dosáhnout prahové hodnoty pro jeho poslední Skok, který ho zanechal prakticky vyčerpaného. Jeho schopnosti závisely na dosažení, nebo udržení konkrétní výše Obdaření, Investitury, mystického zdroje energie, na kterém fungovaly všechny mimořádné jevy na většině planet, co navštívil.

„Kolik?“ zachraptěl. „Kolik ještě zbývá?“

Zhruba patnáct set EDJ. Tedy, jinými slovy, méně než osm procent skokové kapacity.

Proklatě! Přesně, jak se bál, ho cesta sem dostala do stavu nouze. Dokud si udržoval určitou hladinu, jeho tělo dokázalo provádět výjimečné věci. Každá z nich spotřebovala něco málo Obdaření, ale výdaje byly minimální – dokud si udržoval tu správnou hodnotu.

Jakmile se dostal přes dva tisíce ekvivalentních dechových jednotek, mohl si hrát s Propojením. Pak se dokázal propojit s planetou a používat své dovednosti i mluvit tamní jazykem. Což

znamenalo, že Nomád nedokáže komunikovat s místními, dokud nenajde energetický zdroj, ze kterého by se dobil.

Ucukl před dechem toho křičícího muže. Ten na sobě měl klobouk s širokou krempou uvázaný pod bradou a tlusté rukavice. Bylo příšeří, ale obzor osvětlovala zářící koróna. Těsně před úsvitem, tipoval Nomád. A i při tomhle světle všude kolem rostly výhonky. Ty rostliny... jejich pohyb mu připomínal domov – místo bez půdy, ale s rostlinami, které byly mnohem životaschopnější než v jiných světech.

Tyhle ovšem nebyly stejné. Neuhýbaly, aby se vyhnuly zašlápnutí. Tyhle rostliny prostě jen rychle rostly. Proč?

Opodál nějací lidé v dlouhých bílých hábitech zatloukali do země kůly – a pak k nim jiní připoutávali lidi, co tyhle hábity neměli. V obou skupinách se nacházeli jedinci s nejrůznějšími odstíny pleti a v podobném oblečení.

Nomád nerozuměl slovům, která vykřikovaly postavy kolem něj, ale dokázal rozpoznat chování odsouzenců. U někoho křik zoufalství, u jiného prosebný tón, u většiny připoutaných to byla jen zoufalá rezignace.

Tohle byla poprava.

Muž, který držel Nomáda, na něj znovu zakřičel. Upíral na něj přitom vodově modré oči. Nomád jen zavrtěl hlavou. Z dechu toho chlapíka by vadly květiny. Mužův společník – oblečený do jednoho z těch bílých hábitů – ukazoval gestem k Nomádovi a něco namítal. Krátce nato oba věznitelé došli k nějakému rozhodnutí. Jeden si sundal od pasu želízka a vydal se za Nomádem, aby ho spoutal.

„Jo," okomentoval to Nomád, „to asi nevyjde." Popadl mužovo zápěstí, připraven přehodit ho přes sebe a pak srazit toho druhého.

Jenže Nomádovy svaly se zasekly – jako když stroji dojde olej. Ztuhl na místě a muži se od něj mezitím odtáhli, překvapeni tím náhlým vzepětím.

Nomádovy svaly se odblokovaly a ucítil v pažích náhlou, ostrou bolest. „Proklatě!“ Jeho Trýzeň se zhoršovala. Podíval se na vyděšené věznitele. Alespoň to vypadalo, že nemají zbraně.

Z davu se vynořila jakási postava. Všichni ostatní na sobě měli nějaké oblečení – muži i ženy odhalovali jen své obličeje. Ale tenhle nový příchozí měl holou hruď – na sobě jen nějaké průsvitné roucho, vepředu rozhalené – a na nohou silné černé kalhoty. Byl široko daleko jediný, kdo neměl rukavice, ale předloktí mu zahalovala dvojice zlatých chráničů.

Současně mu chyběla většina hrudníku.

Značná část prsních svalů, hrudního koše a srdce jako by byla vydlabaná – vypálená, protože po ní zůstala jen spečená a začernalá kůže. Uvnitř hrudní dutiny pak byla náhražka za mužovo srdce, mihotavě zářící uhlík. Když se do něj opřel vítr, zářil rudě – stejně jako drobné krvavě červené tečky ve spečené tkáni. Z díry v mužově kůži vycházely černé spálené pruhy a zasahovaly až k okraji jeho obličeje. I ty tu a tam zářily malými jiskérkami. Muž působil dojmem, že ho někdo přivázal k tryskovému motoru, který následně nastartoval – a on nejenže zůstal naživu, ale jeho údělem bylo natrvalo *hořet*.

„Nepředpokládám,“ zabručel Nomád, „že budete týpci, který pobaví komický omyl někoho, kdo se ocitne poprvé ve vaší kultuře?“ Vstal a zvedl mírumilovně ruce. Nevšímal si přitom instinktu, který mu radil – jako vždy – že musí *utéct*.

Uhlíkový muž vytáhl zpoza svých zad velkou palici. Něco jako policejní obušek, ale nepůsobil tak agresivně.

„To jsem nečekal," utrousil Nomád a začal ustupovat. Pár připoutaných lidí ho sledovalo tím zvláštním, avšak důvěrně známým nadějeplným pohledem vězňů – šťastných, že teď k sobě přitáhl pozornost někdo *jiný*.

Uhlíkový muž šel po něm, nadpřirozeně rychlý, jeho srdce vydávalo světlo. Byl obdařený. No výborně.

Nomád jen tak tak uhnul silné ráně.

„Potřebuju zbraň, Asi!" vydechl Nomád.

No, tak si nějakou vyvolej, můj drahý panoši, ozval se ten hlas v hlavě. *Já ti nebráním.*

Nomád se s heknutím vrhnul do vysoké trávy, která začala růst v okamžiku, kdy se probral. Pokoušel se zařídit, aby se zjevila nějaká zbraň, ale nic se nedělo.

To ta tvoje Trýzeň, sleduje rytíř zodpovědně svého průměrně schopného panoše. Narostla do takové míry, že ti upírá zbraně. Jako vždy byl Asův hlas naprosto monotónní. Byl z toho rozpačitý, proto přidával ty komentáře.

Nomád znovu uhnul a uhlíkový muž praštil palicí znovu mimo – po jeho zásahu se zachvěla země. U všech bouří. To světlo bylo stále jasnější. Pokrývalo celý obzor naprosto stejnou intenzitou. Jak... jak velké *bylo* slunce na téhle planetě?

„Myslel jsem," zakřičel Nomád, „že mé přísahy jsou silnější než tahle vlastnost Trýzně."

Omlouvám se, Nomáde. Ale jaké přísahy?

Uhlíkový muž se nachystal k další ráně a Nomád se zhluboka nadechl, uhnul úderu a uštědřil muži bodyček. Jenže jakmile se nachystal k úderu, jeho tělo se opět zaseklo.

Ano, chápu, dumá rytíř konverzačním tónem. Tvá Trýzeň se nyní pokouší zabránit ti i v drobných fyzických potyčkách.

Copak už ani nedokáže někoho *srazit*? Začínalo to *být* špatné. Uhlíkový muž praštil Nomáda přes obličej a ten padl na zem. Podařilo se mu překulit, vyhnout se palici a s heknutím vstát.

Palice se znovu octla ve vzduchu a Nomád instinktivně zvedl obě ruce – a zachytil ji. Ani se nehnula.

Uhlíkový muž vytřeštil oči. Několik vězňů opodál cosi vykřiklo. Hlavy měly natočené k nim. Vypadalo to, že zdejší obyvatelstvo nebylo zvyklé, aby někdo dokázal udržet krok s těmihle obdařenými bojovníky. Uhlíkový muž vytřeštil oči ještě víc, když – se zaťatými zuby – Nomád udělal krok dopředu, strčil do něj a vyvedl ho z rovnováhy. Jeho protivník klopýtl nazad.

Za tím cizím bojovníkem se objevovalo na roztaveném horizontu pokroucené světlo a neslo s sebou náhlou vlnu horka. Rostliny, které doteď tak rychle rostly kolem něj, začaly uvadat. Řady přivázaných lidí sténaly a křičely.

Uteč, zařvalo cosi v Nomádovi. *Uteč!*

Tak to přece dělal.

V poslední době nic jiného neuměl.

Ale když se otočil, aby se vydal na úprk, objevil se za ním *další* uhlíkový muž připravený k ráně. Nomád se pokusil zachytit i tenhle úder, jenže jeho zatrolené tělo se *opět* zaseklo.

„Ou, no *tak!*“ vykřikl, když ho palice praštila do boku. Zakolísal. Uhlíkový muž ho znovu silnou pěstí praštil do tváře a znovu ho poslal k zemi.

Nomád zalapal po dechu a s heknutím vnímal hrubou půdu i kamínky na kůži. A horko. Děsivé, ohromující horko odkudsi z obzoru, které stále nabývalo na intenzitě.

Oba uhlíkoví muži se odvrátili a ten první ukázal palcem přes rameno na Nomáda. Dva bázliví funkcionáři v bílých hábitech přispěchali k němu a – zatímco byl Nomád ochromen bolestí a rozčarováním – spoutali mu želízky ruce. Zřejmě zvažovali, že pro něj zatlučou do země kolík a připoutají ho k němu, ale správně usoudili, že muž, co dokáže chytit rukama palici obdařeného bojovníka, by ho stejně vytrhl. Místo toho jej tedy odvlekli k jakémusi kruhu, který byl přichycený ke kameni, a tam ho připoutali.

Nomád padl na kolena v řadě vězňů. Jak horko narůstalo, začal mu z čela odkapávat pot. Jeho instinkt mu velel, aby utekl.

Ale jiná část jeho já... prostě chtěla, aby to už skončilo. Jak dlouho tohle pronásledování trvá? Kdy naposled se něčemu hrdě postavil čelem?

Možná to prostě nechám dojít do konce, napadlo ho. Milosrdné zabití. Jako když muže smrtelně zraní na bitevním poli.

Zhroutil se k zemi, v boku mu pulzovala bolest. Pochyboval ale, že by měl něco zlomeného. Dokud si udrží kolem pěti procent skokové kapacity – asi tisíc EDJ – jeho tělo bude silnější, odolnější. Kde se ostatním lámou kosti, on má podlitiny. Oheň, který ostatní speče, jeho jen ožehne.

Uzdravování aktivováno, říká hrdina sebevědomým hlasem svému pokořenému komorníkovi. Jsi pod deseti procenty skokové kapacity, takže tvé hojení nebude tak efektivní, jak jsi zvyklý.

Občas přemýšlel, jestli ta vylepšení, která v sobě nosí, jsou požehnáním, nebo další součástí Trýzně. Světlo spolu s horkem narůstalo a začalo být oslepující. Ten kouř v dálce... to začala hořet *země?* Od slunečního světla?

Proklatě. Na obzorem se rozpoutalo peklo.

To světlo, ozval se As. Na obyčejné sluneční světlo je příliš silné – alespoň pro jakoukoliv obyvatelnou planetu.

„Myslíš, že to světlo je obdařený?“ zašeptal Nomád. „Jako na Taldainu?“

Hodnověrná teorie, říká rytíř s pobavenou zvídavostí.

„Myslíš, že ho dokážeš vstřebat?“

Možná. Asi to už brzy uvidíme...

Jestli dokáže vstřebat dostatečný objem, mohl by provést Skok z téhle planety a vzdálit se od Noční brigády ještě dál. Nebylo by to zase po čase příjemné? Mít náskok? Ale něco na té intenzitě světla Nomáda děsilo. Dělalo mu to starosti. Díval se do něj, zatímco funkcionáři opodál – včetně uhlíkových mužů – mezitím dokončili připoutávání vězňů. Jakmile bylo po všem, přeběhli k řadě jakýchsi strojů. Byly dlouhé a úzké, každý měl šest sedaček. Bez střechy, s čelním sklem a kontrolkami pro operátora vepředu vlevo.

Vypadaly tak trochu jako... šestimístná cyklovznášedla? Podivné konstrukce, ale nebyl si jistý, jak jinak by jim měl říkat. Na první pohled se do nich usedalo obkročmo – byl zde otevřený prostor pro vnitřní nohu – ale všechny sedačky byly propojené středovým trupem, zatímco vnější stěny či dveře chyběly. Přesto ho nijak nepřekvapilo, když pod prvním z nich zaplál oheň a vzneslo se zhruba dva metry do vzduchu.

A nebylo to jedno? Otočil se zpátky ke stále intenzivnějšímu světlu. Rostlinky – kterým se ještě před pár minutami skvěle dařilo – hnědly a vadly. Přemýšlel, jestli už slyší burácení plamenů v dálce, protože výrazný sluneční svit pořád postupoval a připomínal dobře známé čelo bouřkové fronty.

Jak tak pozoroval sílu toho světla, tipoval, že se mu nepodaří ho absorbovat. Bylo by to asi stejně marné, jako kdybyste chtěli nasát

syrovou energii jaderného reaktoru obyčejnou elektrickou šňůrou. Bylo to něco neuvěřitelného. Síla, která ho speče dřív, než se vůbec pokusí využít její energii.

Mm, Nomáde, ozval se monotónním hlasem As. *Mám takový pocit, že pokus o vstřebání a využití Obdaření z tohohle bude zhruba tak stejný, jako kdybys chtěl vytáhnout z laviny jednu sněhovou vločku. Já... si nemyslím, že by to do tebe mělo narazit.*

„Jestli jo, zabije mě to..." zašeptal Nomád.

A tohle... si přeješ?

Ne.

Ne, i když svůj život hodně nenáviděl, nechtěl zemřít. Ačkoliv se z něj každý den stávalo divočejší zvíře... ano, divoká zvířata ví, jak bojovat o život.

Na Nomáda náhle dopadlo horečné zoufalství. Začal škubat a mávat svými řetězy. Právě vzlétlo druhé ze čtyř cyklovznášedel a on poznal – podle rychlosti blížícího se slunečního světla – že tohle je jeho jediná naděje, jak uniknout. Křičel ochraptělým hlasem, trhal tou ocelí, natahoval ji – ale řetězy se mu vytrhnout nepodařilo.

„Asi!" zavolal. „Potřebuju Čepel! Transformuj!"

Já nejsem tím, kdo ti brání v transformaci, Nomáde.

„To světlo nás zabije!"

Upřesnění: zabije tebe, můj nebohý komorníku. Já už jsem mrtvý.

Nomád ze sebe vydal jakýsi primitivní skřek a třetí cyklovznášedlo se zvedlo do vzduchu. To poslední ale mělo problémy. Možná by...

Moment.

„Zbraně mám tedy zakázaný. Co nářadí?"

Proč bys je měl mít zakázané?

Nomád byl pitomec! Asistent byl tvarovatelný kovový nástroj, který se, v tomto případě, mohl fyzicky projevit jako páčidlo. To se mu z bílé mlhy zformovalo v rukou, objevilo se zničehonic. Nomád je zaklesl do kruhu na balvanu a opřel se o něj svou vahou.

KŘUP.

Uvolnil se. Ruce pořád v želízkách, ale mezi nimi přes půl metru vůle. Klopýtavě vstal a vyrazil k poslednímu cyklovznášedlu, pod kterým konečně zaplál oheň.

Vyvolal si Asistenta v podobě háku na řetězu, který okamžitě vrhl za tím strojem. Ten se zasekl ve chvíli, kdy se stroj vznesl. Na Nomádův příkaz – hned, jak ho Asistent zachytil – se hák na chvíli rozostřil a pak vytvořil pevný kruh kolem výstupku na zadní části dopravního prostředku. Druhý konec řetězu obepnul Nomádova želízka.

Sluneční světlo dosáhlo až k němu. Neuvěřitelné, intenzivní žhnoucí světlo. Vězňové začali s křikem hořet.

U všech bouří, volá rytíř.

V té chvíli se řetěz pevně napjal. S Nomádem to škublo pryč ze slunečního světla, jeho kůže se v agónii napjala, oblečení mu začalo hořet.

Táhlo ho to od jisté smrti. Ale kam, to neměl tušení.

2

Nomád narazil bokem na zem, ale táhlo ho to dál děsivou rychlostí za cyklovznášedlem.

Tvé hojení je aktivováno, hlásil As. A tvé tělo se přizpůsobilo zdejšímu nižšímu atmosférickému tlaku vzduchu. Ale, Nomáde, zbývá ti velmi málo Obdaření. Snaž se, aby tě v téhle další etapě nikdo nezmlátil, ano?

Jakmile to As dořekl, proletěl Nomád hradbami uvadlých rostlin a několikrát narazil do kamenů, země mu rozdírala kůži. Ale Nomád byl dobře stavěný chlapík. Základní úroveň Obdaření mu dodávala houževnatost. Ačkoliv uzdravování spotřebovávalo Obdaření rychleji než jiné schopnosti, dokud si bude udržovat minimální hladinu, výraznější uzdravování nebude potřebovat.

Nebyl nesmrtelný. Většina pokročilejších zbraní by pro něj byla okamžitě smrtelná – u všech bouří, dokonce i mnoho primitivních

by ho dokázalo zabít, pokud by na něj byly používány vytrvale a srazily mu hladinu Obdaření. Ale zatímco běžné paže člověka by už byly vytržené z ramenních kloubů – se staženou kůží, protože při vyšší rychlosti byly zbytky rostlin ostré jako břitva – on držel pohromadě. A dokonce se mu zahojily popáleniny.

Pokles na šest procent, informoval ho As. *To nebylo tak zlé, když uvážíme všechny skutečnosti. Ale... cítil jsi to horko? Bylo neskutečné. Určitě v tom bylo Obdaření, jenže nepodařilo se mi z něj nic uchopit. Kdybych se mu otevřel, abych provedl absorpci, zničilo by mě. Budeme pro sklizeň muset najít bezpečnější způsob.*

Nomád s heknutím znovu dopadl na zem. S úsilím se mu podařilo pootočit, aby hlavní škody postihly jeho stehno a rameno. Ačkoliv vítr uhasil plameny na jeho oblečení, obrovská síla, se kterou narážel do nejrůznějších objektů, z něj strhla zbytek jeho bundy i košile.

Kůže ovšem držela na místě. A na drsné zacházení během útěku si vážně nestěžoval. Bylo to pořád lepší, než kdyby zůstal v tom slunečním světle.

Zavřel oči a snažil se potlačit tu výraznější bolest. Vzpomínku na nešťastné vězně a jejich křik, když východ slunce došel až k nim a během pár vteřin je proměnil v popel. Byl si jistý, že někteří z nich volali o pomoc přímo na něj.

Kdysi takové volání nedokázal ignorovat. Ale v kosmíru denně umíraly miliony, možná i miliardy lidí. Nedokázal to zastavit. Sám měl problém udržet se naživu.

I tak to bolelo. Dokonce i po těch letech utrpení pořád nesnášel pohled na umírající.

Přitlačil bradu k tělu, chránil si obličej před tou změtí, kterou ho to táhlo po povrchu zdejšího drsného světa. Všiml si, jak ztmavla

obloha. Děsivé sluneční světlo zmizelo za obzorem, jako kdyby nastal soumrak, ale ve skutečnosti se pohyboval Nomád.

Cyklovznášedlo bylo dostatečně rychlé, aby dokázalo oblétat planetu před vycházejícím sluncem a držet se dál od hořících spárů úsvitu.

Tahle planeta musí mít pomalou rotaci, usuzuje hrdina a pozoruje svého chaotického komorníka. Všimni si, jak snadno tyhle stroje dokážou uletět slunci.

Před nimi, na opačné straně, než se nacházelo slunce, klenul se na obloze obrovský planetární prstenec – široký oblouk odrážející slunce.

Nomád však neměl moc příležitostí užívat si návrat do bezpečného přítmí. Několik pasažérů vznášedla se pokoušelo uvolnit jeho řetěz. Při takové rychlosti – a s ním, coby zátěží na jednom konci – by to bylo obtížené i v případě, kdyby ho nedržel uzavřený kruh. Napadlo ho, jestli zastaví, aby se s ním vypořádali, ale oni letěli dál za ostatními vznášedly – stále jen v malé výšce nad zemí.

Konečně zpomalili a pak zastavili. Nomád zůstal na pruhu vlhké zeminy a užíval si pocit kontaktu s něčím měkkým. S heknutím se přetočil. Z kalhot zbyly jen potrhané cáry, čerstvě zhojená kůže byla plná modřin a ruce měl stále v želízkách. Po chvilce agónie – v níž se snažil ocenit skutečnost, že se objevily nové druhy bolesti – se mu podařilo pootočit hlavu, aby zjistil, proč zastavili.

Neviděl žádný důvod. Možná se jen řidiči potřebovali zorientovat – protože po krátkém rozhovoru se cyklovznášedla znovu vydala na cestu. Tentokrát se vznesla výš do vzduchu a Nomád se houpal jako kyvadlo. Bylo to lepší, protože při tomhle letu do ničeho nenarážel. Usoudil, že předtím se drželi dole, protože nechtěli riskovat, že nahoře vlétnou do slunečního světla.

Letěli, alespoň podle jeho soudu, tak hodinu, až se konečně objevilo něco zajímavého: vznášející město. Pohybovalo se krajinou, obrovská plošina udržovaná ve vzduchu vztlakem stovek motorů, které hořely pod ní. Nomád už předtím navštívil létající města, včetně toho, co se nacházelo v jeho domovském světě, ale asi ještě neviděl nic tak... zchátralého. Pestrá sbírka přízemních budov vypadala jako obrovský slum vynesený nad zem – ale jen nějakých deset, dvanáct metrů. Působilo to dojmem, že vynést plošinu i do téhle skromné výšky motory nesmírně zatěžuje, protože vše letělo velmi těsně nad pozemními překážkami.

Tohle nebyla žádná technicky zázračná letící metropole. Byl to zoufalý pokus o přežití. Ohlédl se zpět, k neviditelnému obzoru ztrácejícímu se ve tmě. Přesto věděl, že někde tam je slunce. Hrozba. Neodbytná jako datum popravy.

„Musíte být pořád napřed, je to tak?“ zašeptal. „Žijete ve stínech, protože zdejší slunce by vás zabilo.“

U všech bouří. Celá společnost musela být v pohybu, aby unikla samotnému slunci? Rozjel se mu mozek, jak si představoval dopady takové situace. Pozůstatky dávného výcviku – muže, jímž kdysi byl – se začaly rozlévat tou mrtvolou, která se z něj stala. Proč na téhle planetě, dokonce ani za tmy, nebylo bouřlivé počasí? Jestliže slunce neustále superpřehřívalo jednu stranu, na druhé by nebylo možné přežít. Bylo jasné, že oni to dokážou. Takže mu něco unikalo.

Čím se živí? Jakým palivem pohánějí tyhle motory a jak se jim ho podařilo vydolovat nebo vyvrtat, když jsou v pohybu? A když je řeč o dolování, proč nežijí v jeskyních? Rozhodně měli dost kovu. Použili ho i k připoutání těch nebohých chlápků k zemi.

Vždycky byl zvídavý. I poté, co se z něj stal voják – když se záměrně odvrátil od života učence – kladl si otázky. Dobírali

si ho, dokud je svou pevnou rukou nesrovnal. Teď záleželo jen na jediné věci. Bude energetický zdroj, který pohání tyhle motory, dostatečně silný, aby utáhl jeho příští Skok a dostal ho z téhle planety dřív, než ho najde Noční brigáda?

Cyklovznášedlo zařvalo a začalo stoupat nad město. Houpal se pod posledním z těch čtyř, stahoval ho dolů a motory pod ním chrlily oheň jeho směrem a nahřívaly mu řetěz. Asistent to naštěstí ustál. Bylo zajímavé, že jen tenhle malý výškový rozdíl tlačil Nomádovy oči ven z důlků.

Jakmile vznášedla dosáhla povrchu města, nepřistála běžným způsobem. Přesunula se do strany a uchytila na okraji městské plošiny. Motory přitom zůstaly v chodu a pomáhaly svým tahem hlavním motorům.

Nomád se dál houpal na rukou na řetězu a jeho bolesti odeznívaly, jak probíhalo další uzdravování. Ve srovnání s původními škodami způsobenými slunečním světlem teď ale spotřebovával minimum energie. Ze své pozice viděl nakupení holých kopců a bahnitých jam tam dole, něco jako bažiny. Město za sebou nechávalo široký pruh spálené a vyschlé země. Bylo jasné, že díky téhle stopě bylo pro řidiče vznášedel snadné nalézt cestu domů.

Překvapilo ho, jak dobře vidí. Zamrkal, aby se zbavil potu a kalné vody, které mu nakapaly do očí. Pak se znovu podíval na ten prstenec. Stejně jako ve většině případů šlo ve skutečnosti o seskupení více prstenců. Jasné, modré a zlaté, obkružovaly planetu. Vysoko ve vzduchu jako by mizely v nekonečnu. Mířily ke slunci, lehce nakloněné a odrážející povrchem sluneční svit. Neměl čas je studovat, ale přesto si uvědomoval, jak úžasný je to pohled. Navštívil už desítky planet a nikdy neviděl nic tak stoicky

velkolepého. Dole bláto a oheň, ale ve vzduchu... hotový majestát. Byla to planeta, která nosila korunu.

Jeho řetěz se začal třást, někdo ho vytahoval nahoru. Brzy ho popadly čísi paže a zvedly na kovový povrch města. Nacházel se v křivolaké uličce lemované nevýraznými budovami. Menší dav lidí brebentil a ukazoval na něj. Nevěnoval jim pozornost, místo toho se zaměřil na pět výrazných postav za nimi – měly uhlíky v hrudi.

Stály se skloněnými hlavami, oči zavřené – uhlíky vychladlé. Dvě z nich byly ženy, došlo mu, ačkoliv oheň, který jim propálil hrudní koš, nenechal žádný náznak prsou. Jen tu díru v šířce asi dvou dlaní a kousky žeber trčící ven ze zuhelnatělé kůže. Uhlíky na místě srdce.

Ostatní lidé byli oblečení jako ti, co už viděl: vysoké límce, které dosahovaly až k bradě, zahalené celé tělo a každý na rukou rukavice. Několik z nich mělo bílé pláště. Vyhlížely formálně, vepředu rozepnuté, na ramenou nějaké odznaky. Funkcionáři, nebo nějací úředníci. Zbytek byl v nevýrazných barvách a vypadali jako civilisti. Některé ženy na sobě měly sukně, ačkoliv mnoho dalo přednost dlouhým, sukní zakončeným sakům. Vepředu byla rozepnutá a odhalovala vespod kalhoty. Mnoho z nich – jak muži, tak ženy – mělo klobouky s širokými krempami. Proč je nosili, když tu prakticky nebylo žádné světlo?

Nemysli na to, nařídil si vysíleně. *Komu na tom záleží? Nebudeš tu dost dlouho na to, aby ses dozvěděl cokoliv o jejich kultuře.*

Mnoho z nich mělo světlou pleť, ačkoliv téměř stejné množství ji mělo tmavou jako on. Menší počet byl pak v různých odstínech mezi těmito dvěma extrémy. Dav brzy ztichl, pak sklopil oči a odstoupil. Udělali prostor pro nově příchozího. Nomád se zhoupl na patách

a zhluboka vydechl. Nově příchozí byl vysoký muž v černém kabátě – se zářícíma očima.

Vyzařovaly tmavorudou barvu, jako kdyby je zezadu něco nasvěcovalo. Tenhle efekt připomínal Nomádovi cosi z jeho minulosti, z dávných let – ale tohle asi nebyly rudé oči zkažené duše, ale spíš výsledek něčeho, co hořelo uvnitř toho chlapíka. Jeho černý kabát taky zářil, podél okrajů, v podobném rudooranžovém tónu. Nomáda napadlo, že má v hrudi taky jeden z těch uhlíků, jen si tu díru zakryl tenkým oblečením. Neroztahovala se mu tak daleko po těle jako ostatním, protože jeho hrudní svalstvo pořád drželo tvar.

Záři toho člověka napodobovalo mnoho zdejších budov, okraje jejich stěn žhnuly, jako kdyby uvnitř hořelo. Jako kdyby město nedávno zachvátil požár a tohle už byl jen zbytek popela.

Muž se zářivýma rudýma očima zvedl ruku v silné rukavici, aby utišil dav. Podíval se na Nomáda, pak kývl hlavou na dva funkcionáře, ukázal prstem a štěkl nějaký rozkaz. Muži se neochotně vydali splnit úkol, sundat Nomádovi pouta.

Jakmile byla dole, nervózně ustoupili zpátky. Nomád se napřímil, mnoho civilistů vydechlo. Neudělal však žádný náhlý pohyb. Protože, u všech bouří, byl unavený. Dlouze vydechl, bolest přecházela do pocitu opotřebení. Nařídil Asistentovi, ať zůstane v podobě řetězu; nechtěl, aby jim došlo, že má přístup k nástroji schopnému měnit tvary.

Muž se zářícíma očima na něj cosi příkře vyštěkl.

Nomád zavrtěl hlavou.

Zářící zrak zopakoval otázku – hlasitěji, pomaleji, vztekleji.

„Nemluvím vaším jazykem," řekl nakřáplým hlasem Nomád. „Dejte mi zdroj energie, třeba z jednoho z těch motorů cyklovznášedel. Když ji vstřebám, mohlo by to stačit."

Záleželo samozřejmě na tom, jaké používají palivo. Ale když viděl, jak udržují celé město ve vzduchu, pochyboval, že by jejich energetický zdroj byl konvenční. Jen představa, že udržíte takovéhle město v letu s pomocí uhlí, byla k smíchu. Musejí používat nějaký druh obdařeného materiálu, možná se nabíjí tím slunečním světlem.

Vůdci konečně došlo, že Nomád neodpoví. Natáhl ruku do strany – a pak si opatrně stáhl rukavici, jeden prst po druhém. Lidé vydechli, ačkoliv neodhalil nic jiného než obyčejnou, i když trochu bledou ruku.

Muž došel k Nomádovi a uchopil ho za obličej.

Nic se nestalo.

Muž tím byl zjevně překvapen. Změnil úchop.

„Jestli se nakloníš, abys mi dal pusu," zamumlal Nomád, „ukousnu ti zatraceně ret."

Byl to fajn pocit, když takhle žertoval. Jeho vzdálený, bývalý učitel by na něj byl hrdý. Za svého mládí byl Nomád příliš vážný a zřídkakdy si dopřál nějaké odlehčení. Víceméně spíš proto, že se hrozil, aby z něj nevypadlo něco trapného.

Když vás mnohokrát protáhnou prachem – namlátí vám, že váš život visí na vlásku a octnete se v bodě, kdy si sotva vzpomenete na své jméno – pak to s vaším smyslem pro humor udělá zázraky. V té chvíli vám totiž zbude jen smích nad tou zoufalou troskou, co se z vás stala.

Přihlížející skutečně udivilo, že když se ho Zářící zrak dotkl, nic se nestalo. Muž uchopil Nomáda naposledy za bradu, pak ho pustil

a otřel si ruku o kabát. Nasadil si rukavici a jeho oči – jako hořící světlo ohňomechu – nasvítily předek krempy jeho klobouku i příliš hladké rysy obličeje. Mohlo mu být tak padesát, ale těžko říct, protože neměl jedinou vrásku. Vypadalo to, že život ve věčném přítmí má i své výhody.

Jeden z funkcionářů, kteří s ním byli už na popravišti, vystoupil z davu a máchl rukou směrem k němu. Tlumeně cosi pronesl. Pak nevěřícně ukázal kamsi k obzoru.

Další funkcionář přikývl a zahleděl se na Nomáda. „Ses Nasít Tor," zašeptal.

Zajímavé, říká rytíř. Tomu jsem téměř rozuměl. Je to velmi podobné jinému jazyku, s nímž mám pořád mírné Propojení.

„A tušíš, který to je?" zavrčel Nomád.

Ne. Ale... myslím... že Ses Nasít Tor... znamená něco jako... Ten, který utekl slunci.

Ostatní vzadu opakovali ten samý výraz, dokud na ně Zářící zrak nezařval. Podíval se zpátky na Nomáda a pak ho kopl přímo do hrudníku. Bolelo to, tím spíš ve stavu, v němž se Nomád nacházel. Ten muž byl rozhodně obdařený, proto byl schopný kopnout tak silně.

Nomád se s heknutím předklonil a zalapal po dechu. Muž ho uchopil a pak se usmál. Došlo mu, že Nomád se nebude bránit. Ten chlapík si tuhle skutečnost užíval. Odstrčil Nomáda do strany a pak ho znovu kopl do prsou. Jeho úsměv nabyl na intenzitě.

Nomád by mu ho rád strhl i s kusem kůže. Jenže, když se bránil, zasekával se, a tak to nejlepší, co může udělat, je předstírat poddajnost.

Zářící zrak ukázal rukou na Nomáda. „Kor Ses Nasít Tor," zavrčel s úšklebkem a pak znovu pořádně Nomáda nakopl.

Pár funkcionářů ho zvedlo a vlekli ho s sebou pryč. Doufal, že na něj čeká hezká cela – bude to tvrdé a chladné místo, ano, ale přinejmenším se tam vyspí a na pár minut zapomene, co je zač.

Jenže tato skromná tužba vzala za své, protože město se začalo rozpadat.

3

Celé město se chvělo a budovy se začaly strašidelně houpat. V kovu pod Nomádem se objevily trhliny, ale zatímco on začal propadat panice, jeho věznitelé klidně trhliny překročili a táhli ho do nějaké budovy.

Město se třáslo a rozdělovalo. Ono... ono se nerozpadalo. Ono se *rozkládalo*. Rozsypávalo na stovky kousků, každý z nich nesený vlastním motorem, každý s jednou budovou, která na něm stála. Každý ten kousek byla *loď*.

Předtím si všiml, jak se cyklovznášedla uchytila na okrajích plošiny a přidala se tahem svých motorů k ostatním pohonným jednotkám. V tomhle překvapivém okamžiku mu ale došlo, že *všechny* kousky té plošiny jsou stejné. Nebylo to jedno velké létající město. Ve skutečnosti šlo o stovky lodí spojených v celek.

Většina z nich byla menších rozměrů – něco jako verze vznášedla pro jednu rodinu. Některé byly ještě menší, postavené jako vlečné lodě s širokými palubami a navrchu s kabinou. Pár bylo větších a nesly rozlehlé budovy vhodné pro zasedací síně nebo skladiště. Všechny byly postavené na široké plošince. Ty se mohly spojovat a dohromady vytvářely ulice. Když jednotlivé lodě odlétaly, na okrajích jejich plošin se vysunulo zábradlí a odkryly se stěny, za nimiž byla okna a řídící kabiny.

Došel k závěru, že tohle město nebylo vystavěno jako soudržný celek, který se též dal rozložit – spíš šlo o nahodilou směs jednotlivých strojů, které mohly fungovat i dohromady. To vysvětlovalo pestrý dojem, jímž působilo. Město bylo jako karavana, která, když bylo třeba, nebo pro obranné účely, mohla z jednotlivých kousků vyskládat provizorní město.

Způsob, kterým tohle spojení fungovalo, byl pozoruhodný. Na základě pokřiku a instrukcí, kterým Nomád nerozuměl, odletěla spousta lodí do dálky a zapojila se do nějaké aktivity. Nomád přimhouřil oči a všiml si, že některá plavidla trousí na zem jakousi hmotu.

Semena, došlo mu. *Rozhazují semena*. Další kousek téhle bizarní skládačky zapadl na své místo. Obdařené sluneční světlo bylo důvodem, proč rostliny zaznamenávaly tak rychlý růst. Když vstřebávaly silné předúsvitové světlo, téměř okamžitě dozrávaly. Už si vyzkoušel, že tuhle energii sám načerpat nedokáže, ale planety šeptaly, že je tu nějaká možnost – i když ne zrovna po ruce.

Každopádně měla tahle společnost sklizeň *každý* den. Museli zasít a pak o pouhých pár hodin později sklidit, než odletí do temnoty. Stačilo na to světlo odražené od prstenců, nebo museli odvážně riskovat přiblížení okraje smrtonosného slunečního svitu?

Násilím musel potlačit svou zvědavost.

Stal se z tebe, pomyslel si, *příšerný cynik*.

Loď, na které se nacházel, neletěla za těmi, co sely; přidala se k jiné skupině strojů a všechny přistály na zemi. Některé z nich měly budovy o dvou či třech podlažích, největší, jaké zatím viděl. Přistály do širokého kruhu na bahnitou půdu. Jeho loď se připojila k sousední, na které se vepředu hrdě tyčily řady balkónů.

Na jeden z nich vyšel Zářící zrak a usadil se do židle. Nomád si prohlížel bahnitý kruh, zatímco další lodě dosedaly na ty, které už předtím přistály, a vytvářely stavby ve výšce čtyř nebo pěti strojů. Začal si s hrůzou uvědomovat, že tohle rozvržení zná. Byla to aréna. Zatímco farmáři se vydali do práce, privilegovaná vrstva se shromáždila na předních palubách svých lodí, aby si užili představení.

Cosi zabručel, zatímco jeho věznitelé mu na předloktí připevnili zlaté chrániče, stejné, jako měli uhlíkoví lidé. Jakmile byly chrániče na místě, vlekli ho na přední palubu lodě. Když se pokusil bránit – instinktivně se po jednom ohnal – zasekl se. Pak ho snadno srazili o necelé čtyři metry níž na odpornou, vodou nasáklou půdu.

Nebyla to první aréna, ve které se ocitnul, ale když zvedl obličej z bahna, došel k závěru, že nejšpinavější. Přistálo několik větších lodí, které připomínaly dopravní kontejnery. Otevřely se přední dveře a funkcionáři v bílých pláštích vypustili ven asi tři desítky lidí v otrhaném oblečení. Hnali je do ringu. Nomád si povzdechl, narovnal se a snažil se nevnímat zápach bahna. Pokud uváží, čím si prošel za posledních pár týdnů, došel k závěru, že bahno je pro něj vlastně laskavost.

Vězni nahnaní do ringu *nevypadali* jako nějací rváči. Ty nebohé duše byly skoro stejně otrhané, jak se on sám cítil. Klopýtali

a zakopávali ve snaze pohybovat se tím hustým kalem, co jim ulpíval na oblečení.

Nedostali žádné zbraně. Nomád proto usoudil, že to není aréna pro gladiátory. Nebyli tu, aby bojovali... ale možná proto, aby zemřeli. A opravdu, otevřely se další dveře a ven vyšli tři uhlíkoví lidé se zbraněmi. Snesla se další loď – její motory vydávaly nepříjemné horko – a shodila několik velkých kovových beden, každá dopadla do bahna s vlhkým mlasknutím. Překážky. Nejrůznějších velikostí.

Uhlíkoví lidé se rozeběhli. Dav začal jásat. Neozbrojení rolníci se horečně rozprchli jako prasata před běloostnáči.

Nádhera.

Nomád se rychle vydal bahnem. Sahalo mu jen po kotníky, ale bylo zrádně kluzké a lepilo se k nohám se značnou přilnavostí. Skluzem se dostal k jedné z větších beden, asi dva a půl metru vysoké, chytil se prsty horní hrany a vytáhl se nahoru.

Napadlo ho, že když ze sebe udělá nejobtížnější cíl z celé skupiny, uhlíkoví lidé budou nejdřív pronásledovat snazší kořist. To by mu mohlo dát čas, aby vymyslel nějakou zatracenou cestu ven z téhle situace. Jenže jakmile vylezl na bednu, objevily se ruce v černých rukavicích a nějaká postava vylezla za ním. Žena. Uprostřed hrudníku měla místo srdce žhnoucí uhlík, světle zelené oči byly upřené přímo na něj, rty zkřivené hněvem. Měla krátké černé vlasy se stříbrnými proužky a levou tvář protínala černá žíla se zářící linkou uprostřed.

Zatímco zbývající dva uhlíkoví lidé měli biče, tahle žena držela dlouhou, nebezpečně vyhlížející mačetu. Proklatě. Proč jde po něm? Nomád se podíval k trůnu nad sebou, odkud vše se zájmem pozoroval Zářící zrak.

Myslíš, táže se rytíř svého věrného panoše, že chce vidět, co dokážeš?

„Ne," šeptal Nomád, zatímco couval od té uhlíkové ženy. „Vzpomínáš, jak se ten jejich vůdce naštval? Ostatní se ke mně chovali s úctou, protože jsem unikl slunci. Jeho to namíchlo."

Tohle nebyl test. Zářící zrak chtěl, aby byl Nomád zabit na veřejnosti. Chtěl ho ponížit a pokořit tak, aby to každý viděl.

Uhlíková žena máchla mačetou směrem k Nomádovi, proto se otočil a skočil na menší bednu. Z ní se záměrně překulil do bahna. Předstíral, že se v něm hrabe a něco tam našel. Když se uhlíková žena vrhla dolů k němu, máchl vzhůru nově vzniklým páčidlem. Záměrně se *nesnažil* tu ženu udeřit, jen odrazit úder mačety.

Jeho tělo se nezaseklo. Dokud se zaměřuje čistě na obranu, vypadá to, že by mohl odolat. Uhlíkovou ženu to vychýlilo do strany, kde ztratila rovnováhu a upadla. O vteřinu později byla znovu na nohou, polovinu obličeje od bláta a v očích zuřivost divoké šelmy. Nevypadalo to, že by ji šokovalo náhlé zjevení jeho zbraně, protože se snažil utajit, jak ji získal, překulením v bahně. Doufal, že ti, kdo ho sledují seshora, dojdou k závěru, že ji vyhrabal odněkud z toho bláta. Že to byl jen nějaký odpad, který tu zanechala jiná prolétající skupina.

Žena se s vrčením vydala proti němu. Za ní zahnali do kouta nějakou z těch nebohých venkovanek. Uhlíkový muž ji popadl a zvedl jednou rukou k obloze. Diváci ječeli nadšením, žena křičela v panice, i když to nevypadalo, že by byla zraněná.

Nomád uhnul jednou, podruhé, potřetí – vždy jen tak tak – před údery mačetou té uhlíkové ženy, která se pohybovala s nadpřirozenou rychlostí a elegancí. Měl s bahnem větší problém než ona. Navzdory těm letům na útěku nebral hlínu pořád jako

normální podklad. Byla chyba nemít pod sebou pevné kamenné podloží.

Zatímco byla chycená druhá osoba, Nomád zablokoval další úder mačety – a pak se musel hodně přemáhat, aby tu ženu nepraštil z otočky. U všech bouří, bylo těžké se držet zpátky. Ale nemohl uhýbat věčně. Nakonec po něm půjdou i ti dva další uhlíkoví lidé.

Při příštím kontaktu praštil do mačety té ženy pořádně, vyrazil jí zbraň ze zablácené ruky. Vzteky zařvala. Otočil se a utíkal pryč. Páčidlo si přichytil k pasu – nenápadně si na ně vytvořil malou smyčku. Neohlížel se, jestli ho pronásleduje; místo toho vyskočil na řadu menších beden a odsud se vymrštil vzhůru na tu nejvyšší, mohla mít přes čtyři metry.

Zachytil se jen tak tak a snažil se vytáhnout vzhůru. Naneštěstí měl ruce kluzké od bahna a vypadalo to, že spadne.

Jeho zápěstí sevřela ruka v rukavici. Na vrchu bedny už byl nějaký chlapík, jeden z venkovanů – celkem udělaný se světlou pletí, hnědýma očima a dolíčkem v bradě. S odhodlaným výrazem se chlapík narovnal a vytáhl Nomáda zbývající kus vzhůru.

Nomád mu poděkoval kývnutím hlavy, muž mu na oplátku věnoval úsměv jen zčásti zaplněný zuby. Podíval se na Nomádovu zbraň a pak mu položil otázku. Asi byl zmatený.

Něco o tom... že zabíjíš? tipoval As. *Omlouvám se. Moc se v tom neorientuji. Musíš získat nějaké Obdaření.*

„Promiň, kamaráde," řekl Nomád tomu chlapíkovi. „Nerozumím ti. Ale děkuju."

Oba teď seshora mohli sledovat arénu. Další zajatkyně působila uhlíkovým lidem jisté problémy. Dobře uhýbala a zvládala pohyb po blátě. Nakonec na její odchyt museli oba uhlíkoví muži spojit síly.

Uhlíková žena, která předtím bojovala s Nomádem, dál ignorovala ostatní kořist. Opatrně přecházela kolem větší bedny a plánovala přesun nahoru. Došlo k odchytu ještě jedné další osoby a ostatní venkované v té chvíli rezignovali. Padli na kolena nebo se opírali o zdi a funěli vysílením.

Ty chycené vedli k jiné lodi, křičeli a plakali – ale už se nebránili. Zajímavé. Z toho, jak se chovali, Nomád usoudil, že...

„Ty, který chytili jako první, představujou další skupinu odsouzenců, Asi," tipoval. „Těch, co nechají slunci."

Aha... promluvil v jeho hlavě Asistent. *Takže nějaká důmyslnější verze hry na babu? Aby určili, kdo další bude popraven?*

„To je můj nejlepší odhad," odpověděl Nomád. „Podívej, jak se ostatním ulevilo, že je nedostali."

Ulevilo, ano, pronesl rytíř s jistou mrzutou melancholií. Ale jsou i... smutní.

Asistent měl pravdu. Mnoho přeživších upínalo bolestivé pohledy k těm, které dopadli. Jeden muž dokonce zaujal prosebný postoj, padl na kolena, křičel a gesty místo někoho nabízel sám sebe. Ti zajatci se všichni navzájem znali. Ty, které jim odvedli, byli možná příbuzní těch, co nechytili.

Nomádův spojenec začal slézat dolů, ale představení nebylo u konce. Ještě ne. Ačkoliv se oba uhlíkoví muži poté, co odvedli odsouzence, začali vzdalovat, žena se stříbrnými pruhy ve vlasech vyrazila po bednách směrem k té Nomádově.

Nevzdá to, dokud ho nezabije, tím si byl jistý. Dobrá tedy. Nastal čas zjistit, jestli přelstí svoji Trýzeň. Napjatě čekal, až se uhlíková žena přiblíží.

Nomáde? ozval se Asistent. *Co to děláš?*

„Jak těžký předmět se z tebe může stát?“ zeptal se ho. „Aniž bys spotřeboval kteroukoliv z našich EDJ?“

Každá transformace, kterou provedu, vyžaduje něco málo Obdaření, ale většinou to nestojí za počítání. Předpokládám tedy, že se ptáš, čím se můžu stát bez toho, abych musel sáhnout do našich zásob a odsát z nich význačnou část. S ohledem na tohle omezení ze mě může být kus železa vážící asi tak padesát kilo. Proč?

Nomád si počkal, dokud uhlíková žena nebyla až u něj – vyskočila na jeho bednu ze sousední. V té chvíli se Nomád vrhl proti ní. Zvedl Asistenta nad hlavu – v obavě, že bude muset odhalit své tajemství – a vytvořil činku s maximální možnou hmotností. Pak ji podržel před sebou, jako kdyby se chystal s ní máchnout.

V reakci na to jeho Trýzeň vycítila, že se pokouší někomu ublížit. Jeho paže se zasekly. Jenže uhlíková žena i tak praštila do velkého kusu kovu a zalapala v údivu po dechu, když ve vzduchu narazilo jedno železo na druhé.

Z něj se stalo prakticky další závaží. Oba se snesli do bahna tam dole. On přistál na ní, jeho činka jí narazila do prsou, loket drtil krk. Kombinace obou zátěží ji zatlačila do měkké půdy.

Když se Nomád postavil na nohy, ona zůstala ležet. Byla při vědomí, ale otřesená. Její uhlík poblikával, jako když vyčerpanému člověku pomrkává oko.

Řev davu se změnil v mrtvé ticho.

„To se ti nestává často, co?“ zařval Nomád a otočil se k Zářícímu zraku, který seděl na balkóně v čele arény. „Aby někdo porazil tvoje vojáky. Proč by se to nakonec mělo dít? Jsou to obdaření válečníci a stavíš je do arény proti neozbrojeným venkovanům!“

Zářící zrak samozřejmě neodpověděl. U všech bouří, Nomád nesnášel šikanu. Popošel dopředu, jako kdyby toho člověka chtěl

vyzvat na souboj. Jenže když to udělal, projela jím vlna pronikavého *chladu*, vyšla z obou předloktí.

Podíval se na ty zlaté chrániče, které mu předtím dali. Vysávaly z něj tělesnou teplotu. Najednou byl ztuhlý a s ochromenými svaly. Vydechl, z úst mu vyšla pára. Díval se na Zářící zrak – který v rukou držel jakési zařízení s tlačítky.

„P-parchante," procedil Nomád přes rozechvělé zuby. Pak padl v bezvědomí obličejem do bahna.

4

Když se Nomád tentokrát probral, zjistil, že je připoutaný ke zdi. Ne... nacházel se před hranatou lodí, jednou z těch, které tvořily arénu. Připoutali ho k boku toho stroje, s roztaženýma rukama ke čtvercovému kusu kovu o straně něco přes tři metry. .

Nevypadalo to, že by byl mimo delší dobu, ačkoliv bez slunce na obloze pro něj bylo těžké odhadovat čas. Byly tam jen ty dramaticky vyhlížející prstence.

Pokusil se pohnout, jenže k boku lodi měl přichycená nejen zápěstí, ale i kotníky. Hlučný dav byl pořád na svém místě, jen se teď uprostřed arény objevila menší loď s pódiem ohraničeným čtyřmi ozdobnými sloupy. Pódium nebylo ničím kryté a vypadalo to, že má sloužit jako řečnická platforma. Přední paluba malé lodě poskytovala spoustu místa pro vůdce, který se tam mohl postavit

a promlouvat k lidu. A opravdu tam stál Zářící zrak, mluvil k davu a vyvolával v nich nadšení.

„Asistente," zavrčel Nomád, „prošvihl jsem něco důležitýho?"

Odsunuly ty bedny stranou, odpověděl As. Pak tě připoutali sem. Snažím se přijít na smysl toho projevu, ale pochytil jsem tak slovo, nebo dvě. Něco z toho je o tobě. A taky... „příklad"?

„Moc hezký," povzdech si Nomád a znovu zatahal za řetězy.

Nemyslím, že jim došlo, cos se mnou udělal, ani že by to viděli, pokračoval Asistent. *Myslím to s tou činkou. Měli špatný úhel. A když tě tahali z toho bahna, znovu jsem se změnil v páčidlo. Prohlíželi si mě a pak zahodili, když usoudili, že nejsem nijak důležitý. Ležím pořád v bahně po tvé levici.*

No, tak aspoň něco. Nomád si může kdykoliv stvořit zbraň, nechat ji zmizet, a pak se mu zase znovu objeví v ruce. Pouta na zápěstích byla pevná, ale Asistent může vytvářet nejrůznější tvary. Některý z nich by mohl Nomáda osvobodit. Jenže dokud není v bezprostředním nebezpečí, nemá smysl ukazovat, čeho je schopen. A tak zatím Nomád zvažoval jiné metody. Možná, že kdyby si zlomil palec, dostal by tu ruku ven a pak ji nechal uzdravit. Naneštěstí se mu zlomeniny hojily mnohem pomaleji než modřiny.

Zaujal ho nějaký pohyb po jeho levici. Natočil hlavu a všiml si otáčející se černé krabičky s blikajícím světlem. Bezpečnostní kamera? Chvilku zůstala natočená k němu, pak se obrátila zpět k pódiu.

Hlas Zářícího zraku vystoupal do crescenda, muž přitom ukazoval rukou na Nomáda. Proklatě. I kdyby se mu podařilo utéct, pořád měl ty chrániče předloktí, co ho dokážou zmrazit. A pořád

jsou kolem něj nepřátelé, se kterými nemůže bojovat, a kamery, které ho dokážou sledovat. K čemu by mu teď bylo dobré, kdyby si uvolnil ruku?

Tentokrát by ses mohl dostat do vážného problému, poznamenal Asistent.

„Myslíš?“

Jestli myslím? Nejsem si jistý. To záleží na tvé definici.

„Víš, měl jsem tě mnohem raději, když jsi byl naživu.“

A kdo za to může?

Nomád zavrčel a zaškubal za řetězy. Konečně se ale objevilo něco, co odvedlo jeho pozornost od problematické situace. Několik funkcionářů vedlo pár otrhaných zajatců na pódium té lodě. Zářící zrak každého z nich postupně chytil pod krkem a oni rázem ochabli a jejich kůže nabrala popelavý nádech. Když je pak odhodil stranou, byly to jen mrtvoly. Zato uhlík v jeho prsou zářil jasněji.

Dav jásal a jásot ještě nabyl na intenzitě, když na pódiovou loď dovlekli další postavu, zajatkyni. Doprovázeli ji dva strážní v bílých pláštích. Jeden měl dlouhé kopí, druhý pušku. Zářící zrak neuchopil zajatkyni pod krkem, ale místo toho zvedl ruce, aby dav řval ještě víc.

Nomádovy oči ulpěly na té pušce. Byla to první moderní zbraň, jakou tu viděl. Byly snad vzácné? Pak si znovu prohlédl tu poslední zajatkyni a došlo mu, že je to právě ta žena, co tak dobře unikala v aréně. Ta, kterou museli chytit dva uhlíkoví muži.

„Tahle žena...“ zamyslel se Nomád. „Byla jedním z nejlepších bojovníků – nebo alespoň se jí nejlíp dařilo prchat – v té aréně. Možná, že když tak dobře bojovala, dostane odměnu?“

Zářící zrak ukázal gestem na ženu a dav burácel. Plácl ji po rameni, bylo to skoro jako gratulace. Jenže zajatkyně sebou začala škubat ještě víc a Nomád začínal mít špatný pocit.

Není to můj problém, přesvědčoval sám sebe.

Zářící zrak natáhl paži do strany a jeden ze strážců mu podal kopí. Pak sňal kryt z hrotu kopí, na kterém byl zářící uhlík – tak jasný, že to Nomáda oslnilo.

Zajatkyně vykřikla.

Zářící zrak vrazil kopí ženě do prsou.

Nomád měl ten správný úhel, aby viděl, co se bude dít dál. Zářící zrak vytrhl kopí ven, uhlík už na špičce nebyl. Funkcionáři se v panice rozprchli, ale Zářící zrak zůstal nevzrušeně na místě. Zajatkyně v bolestech padla na kolena a začala křičet ještě víc, když jí hrudník zahořel plamenem. Létaly z něj jiskry a ohnivé jazyky jako z dobře zapáleného táboráku a postupně ožehovaly kůži na jejích pažích i v obličeji. Zůstávaly po nich proužky, které zářily dál i ve chvíli, kdy ústřední plamen v hrudníku ustoupil.

Nakonec žena padla na bok, ale její oči se nezavřely. Ležela tam a dívala se nevidoucím zrakem. Klidný oheň v její hrudi nasvěcoval podlahu pódia.

No, utrousil Asistent, *asi už teď víme, kde se berou ti uhlíkoví lidé.*

„Souhlasím," přitakal Nomád a cítil odpor. „Asi na ně povyšují ty nejaktivnější zajatce. A ti, ze kterých čerpal energii, patřili k těm slabším."

Ukvapený závěr, ale možná dostatečně logický.

Nomád se zhluboka nadechl. „Tohle nám dává příležitost. Myslíš, že bychom dokázali vstřebat energii těch kopí? A získat dostatek EDJ pro únik z téhle planety?"

Ne, neřekl bych, že to bude dost silné na Skok, odpověděl Asistent. Bez dalších informací těžko říct, ale odhaduji, že takové kopí bude mít pár tisíc EDJ – možná deset až dvacet procent skokové kapacity. Ovšem víc než dost, abys získal Propojení s planetou. Konečně dokážeš rozumět tomu, co říkají ti lidé, a ještě ti zůstane rezerva na uzdravování nebo mou aktivaci.

Zatímco se vraceli strážní, aby odvlekli pryč nově stvořenou uhlíkovou ženu, došel Zářící zrak zpátky na pódium. Další muž mu přinesl nová dvě kopí. Zářící zrak jedno vzal a sejmul kryt z jeho hrotu. Objevila se další zářící špička – bylo to jako roztavené železo, které z nějakého důvodu nikdy nevychladne. Dav křičel a jásal ještě hlasitěji.

„Vsadím se," dumal Nomád, „že jedno z nich použije na mě. Chtěl mě dát zabít, ale jeho lidi selhali. Tak na mě teď zkusí něco jinýho."

Á, hrdina promluvil a zdá se, že chápe situaci. Ano, zní to rozumně. Proč se nebojí, že to obrátíš proti němu, jakmile získáš moc?

„Předpokládám, že spoléhá na ty mrazicí chrániče předloktí. Ovládá přes ně ostatní a právě dokázal, že fungujou i na mě."

Vypadá to nebezpečně.

„Souhlas," přikývl Nomád.

V tomhle případě by se ovšem situace neměla vyvíjet tak, jak Zářící zrak očekával. Jestliže by se dotkl špičkou kopí Nomáda, tomu by se podařilo odčerpat z ní energii. Byl to jeden z mála užitečných aspektů jeho Trýzně. Nomád získal neobvyklou schopnost metabolizovat téměř jakýkoliv druh Obdaření, i když občas potřeboval pomoc Asistenta.

Jo. Ale proč jsou ta kopí dvě?

„Chtějí si mě nechat na konec," přemítal Nomád. „Jako zlatý hřeb. Takže předpokládám, že je tu další zajatý chudák..."

Nedořekl. Na pódium právě vlekli dalšího člověka. Toho s mezerami mezi zuby, který předtím Nomádovi pomohl. Jakmile Nomád nebožáka uviděl, došlo mu, že to dává smysl. Už předtím měl teorii, že z těch nejlepších bojovníků dělají uhlíkové lidi. Tenhle chlapík měl možná trochu nadváhu, ale podařilo se mu uniknout odchycení – a dokonce pomohl Nomádovi, po kterém tak agresivně šli.

Svou kuráží si vysloužil děsivou odměnu. Dav jásal, Zářící zrak zvedl druhé kopí. Nebohý zajatec zoufale vykřikl a snažil se vytrhnout svým věznitelům.

Není to můj problém, opakoval si Nomád a zavřel oči.

Ale pořád slyšel. A když se mu takhle podařilo oddělit se od světla – a octl se v černotě své vlastní konstrukce – něco ucítil. Něco z toho člověka, kterým kdysi býval.

Slova, která kdysi padla. V nějakém skvělém a zářném okamžiku.

Proklatě, ulevil si v duchu, když ho vyděšený křik toho muže zasáhl až kdesi v jeho nitru.

Nomád přiměl oči, aby se otevřely, a vyrval pravou ruku z okovu. Jeho nadpřirozená síla rozdrtila palec a strhla mu kůži po obou stranách ruky. Zvedl krvácející ruku nad hlavu a pak do strany, odkud si přivolal z bahna Asistenta.

Sevřel jílec jen prsty proti dlani a pak švihl rukou dopředu. Tím vrhnul rotujícího – lesknoucího se a velkolepého – Asistenta vzduchem. Ten vrazil do jednoho ze sloupů na pódiu hned vedle hlavy Zářícího zraku. Téměř dvoumetrový meč. Asistentova nejpravdivější forma. Zabodl se hluboko do sloupu a tam, vibrující, zůstal viset.

Dav zašuměl.

Uf, ozval se Asistent v jeho hlavě. *Myslel jsem, že tohle už nedokážeš.*

Nomád ale záměrně nemířil na Zářící zrak. Když nikoho neohrožuje, může se vyhnout aktivaci Trýzně. Už to bylo dávno, co viděl naposledy kompletní Čepel. Co ji dokázal získat v celé její kráse. A, jak doufal, Zářící zrak tohle představení zaskočilo. Zíral zmateně na meč a na svého zajatce zapomněl. Muž s děravým chrupem, stále držený strážemi, se krčil, ale kopí se ho zatím nedotklo.

Nomád si znovu přivolal Asistenta a pokusil se znovu vytvořit Čepel. Nešlo to. Trýzeň jednou zaspala, ale teď už byla na stráži. Žádné zbraně. Nomád pozvedl Asistenta ve formě dlouhého bidla. Palec mu cukal bolestí, ale chránič ho zatím držel na místě. Sevřel bidlo nepolámanými prsty. Pak z něj zformoval utahovací klíč a následně páčidlo.

Zářící zrak sledoval jeho zbraň jako v transu a v očích měl viditelnou touhu. Klopýtavě slezl z plošiny, v ruce nesl kopí. Mířil jím na Nomáda.

„Dobře," zašeptal Nomád. Díval se do těch zářících očí a provokoval muže, aby šel blíž. „Dobře. Tohle chceš. Pojď, vezmi si mě jako jednoho ze svých otroků. Pak mi můžeš přikázat, abych ti tohle všechno dal, ne?"

Muž došel blíž a zastavil se. Držel kopí výhružně před Nomádem.

„Nevadí mi, když mě bodneš, protože si odčerpám Obdaření," řekl Nomád Asistentovi. „Chceš mi s tím pomoct?"

Ano, přitakal Asistent. *Jen ze mě udělej schránku – nebo alespoň standardní štít – na hrudníku, až bodne, a já tu energii zrecykluji.*

Zářící zrak stál váhavě kousek od Nomáda.

„No tak pojď!“ zakřičel Nomád. „Bodni mě!“

Muž zvedl doběla rozžhavenou špičku kopí k Nomádovu oku a na něco se zeptal.

„Nemluvím vaším jazykem, pitomče,“ štěkl na něj Nomád. „Prostě mě bodni!“

Muž ukázal na Nomádovy ruce a promluvil znovu, příkřeji.

Chce, abys mu ukázal, vysvětluje rytíř svému občas natvrdlému panošovi, jak si vytváříš nástroje.

Místo toho Nomád nashromáždil v ústech velmi slušný plivanec – okořeněný bahnem, které mu zaschlo na rtech – a poslal ho tomu parchantovi přímo do oka. Slina zasyčela, jako kdyby přistála na horké plotně, a chlapík sebou trhnul dozadu, celý vzteklý. Namířil své kopí Nomádovi na prsa, cosi zavrčel a dav začal ječet.

Je to tu, pomyslel sil Nomád.

V té chvíli jedna z nedalekých lodí explodovala.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Sluncem ozářený**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.